

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.643 van 17 oktober 2002
in de zaak A. 114.093/XIV-7649**

In zake :

1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
advocaat M.J. BAUWENS,
kantoor houdend te 1050 BRUSSEL,
Louizalaan 391 bus 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slowaakse nationaliteit, op 11 december 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 november 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.

1.1 Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 23 augustus 2001 en zich vluchtelingen verklaren op 24 augustus 2001; dat op 24 september 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 28 november 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.2. Overwegende dat, ten aanzien van XXX, de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“U bent een Slovaaks staatsburger, van Roma-origine. U woonde in Kosice. U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht wegens problemen, veroorzaakt door uw afkomst. Terwijl u op 19 april 2001 met uw vrouw aan een bushalte wachtte, vroegen twee politieagenten uw identiteitskaart. Wanneer u deze uit uw broekzak wilde halen, werden de agenten kwaad en namen ze zelf uw identiteitskaart. Vervolgens sloegen ze u en duwden ze u in een wagen. U werd meegenomen naar het politiebureau, waar de agenten u opnieuw sloegen. Nadat ze van u geëist hadden nergens over dit incident te klagen, lieten ze u gaan. U keerde naar huis terug, waar u, uit bezorgdheid, uw vrouw niet vertelde wat u overkomen was. Op 21 april 2001 belde uw vrouw u op na een bezoek aan haar moeder met de vraag haar aan de bushalte op te wachten omdat ze bang was alleen naar huis te gaan. Wanneer u daar aankwam, zag u dat uw vrouw verkracht werd door vier mannen. U schoot uw vrouw te hulp, waarop de mannen zich op u wierpen en u bewusteloos sloegen, in het ziekenhuis kwam u weer bij. U vernam van uw vrouw dat zij met jullie dochter was kunnen weglopen en dat zij, nadat de vier mannen opgepikt waren door een voorbijrijdende wagen, een ziekenwagen had gebeld. U had gips aan uw hand en voet en rond uw hoofd zat een verband. De dokter die u het medisch attest overhandigde, zei dat u geen klacht mocht indienen en het land moest verlaten, zo niet zou u gedood worden. In tegenstelling tot wat uw medisch attest vermeldt, werd u die avond niet met een ziekenwagen naar huis gebracht, maar moest u op eigen houtje thuis geraken. Ook van de verwondingen die u had opgelopen, geeft dit attest volgens u geen exacte weergave. Na dit incident ging u niet meer werken. Op 23 april 2001 belden onbekenden drie keer naar uw vrouw met bedreigingen. Wanneer u de vierde keer opnam, dreigde iemand ermee u en uw hele gezin te vermoorden. Hierdoor besloot u uw land te ontvluchten. Omdat u niet genoeg geld had en niet wist waarheen u kon gaan, wachtte u tot 21 augustus 2001 vooraleer naar België te vertrekken. Een vriend hielp u met de organisatie van uw reis. Samen met uw vrouw en drie kinderen, diende u op 24 augustus 2001 uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw internationaal Slovaaks paspoort, alsook van een ziekenhuisattest afgeleverd op 21 april 2001 door de Chirurgische Kliniek van Kosice.

De tegenstrijdigheden, vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, en tussen uw verklaringen en die van uw vrouw anderzijds, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal dat u op 19 april 2001 door de twee politieagenten, die uw identiteitskaart gevraagd hadden, werd meegevoerd naar het politiebureau (verslag, p.2). Uw vrouw, die op dat moment bij u was, verklaart daarentegen dat de agenten wegrepen nadat ze u geslagen hadden en dat u, samen met haar, meteen naar huis ging (verslag Commissariaat-generaal, p.2),

Aangaande het incident van 21 april 2001 zegt u op het Commissariaat-generaal (verslag, p.3) door vier belagers bewusteloos te zijn geslagen. Nadat deze vier mannen waren weggegaan, belde uw vrouw een ziekenwagen, die u naar de Chirurgische Kliniek van Kosice bracht. Daar kwam u bij bewustzijn en vernam u voorgaande van uw vrouw. Uw vrouw zegt echter dat aan u niet te zien was dat u gekwetst was en dat u, samen met haar en uw dochter, naar het ziekenhuis bent gewandeld, nadat de vier mannen waren weggegaan (verslag Commissariaat-generaal, p.3). Voorts verklaart u op het Commissariaat-generaal (verslag, p.3) het ziekenhuis diezelfde avond nog verlaten te hebben, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelt twee weken in het ziekenhuis te hebben doorgebracht.

Aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op de feiten waarop u uw asielaanvraag baseert, kan aan het geheel van uw verhaal geen geloof worden gehecht.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u neergelegde documenten, namelijk uw internationaal Slovaaks paspoort en uw ziekenhuisattest, afgeleverd op 21 april 2001 door de Chirurgische Kliniek van Kosice, wijzigen het voorgaande niet. Het paspoort bevestigt namelijk enkel uw identiteit, waaraan niet wordt getwijfeld, daar waar de bewijswaarde van het medisch attest wordt ondergraven door de tegenstrijdigheden met uw verklaringen.”;

1.3. Overwegende dat, ten aanzien van XXX, de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“U bent een Slovaaks staatsburger, van Roma-origine. U woonde in Kosice. U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht wegens problemen, veroorzaakt door uw afkomst. Terwijl u op 19 april 2001 met uw man aan een bushalte wachtte, vroegen twee of drie politieagenten uw identiteitskaart en die van uw man. Wanneer uw man de zijne uit zijn broekzak wilde halen, werden de agenten kwaad en sloegen ze hem. Vervolgens stapten ze in hun wagen en reden ze weg. U en uw man waren bang en keerden naar huis terug. Op 21 april 2001 was u met uw dochter op bezoek bij uw moeder, die in Lunik 9 woonde. Daar u bang was in het donker alleen naar huis te gaan, belde u uw man met de vraag u aan bushalte 11 in Lunik 9 op te halen. Terwijl u aan de halte op hield wachtte, vielen vier u onbekende mannen u lastig. Ze scholden u uit omwille van uw afkomst, sloegen en verkrachtten u. Toen ze op het punt stonden ook uw dochter aan te randen, kwam uw man aan. Hij kwam tussenbeide, waarop de mannen zich op hem wierpen en hem sloegen. Hierdoor kon u met uw dochter wegllopen. U stond een vijftigtal meter verderop en zag hoe de vier mannen uw echtgenoot stampten tegen zijn hoofd en ribben en vervolgens wegliepen. Hierna ging u met uw man en dochter te voet naar het ziekenhuis. Nadat daar bij uw man gips was aangebracht aan zijn hand en been, gingen jullie meteen naar huis. Na dit incident durfde uw man niet meer gaan werken. De dag na de aanval raadpleegde u een gynecoloog. U vertelde hem dat u verkracht was, maar hij weigerde u te onderzoeken. Enkele dagen nadien belden onbekenden u drie keer op. Men schold u uit en bedreigde u. Hierdoor beangstigd, besloot u uw land te ontvluchten. Omdat u niet genoeg geld had, wachtte u tot 22 augustus 2001 vooraleer naar België te vertrekken. Kennissen hielpen jullie met de organisatie van de reis. Samen met uw man en drie kinderen, diende u op 24 augustus 2001 uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw internationaal Slovaaks paspoort.

De tegenstrijdigheden, vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, en tussen uw verklaringen en die van uw man anderzijds, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal dat de twee of drie politieagenten, die op 19 april 2001 uw identiteitskaart en die van uw man controleerden, wegrepen nadat ze uw man geslagen hadden en dat u, samen met uw echtgenoot, meteen naar huis vertrok (verslag, p.2). Uw man verklaart daarentegen door de agenten te zijn meegevoerd naar het politiebureau (verslag Commissariaat-generaal, p.2).

Aangaande het incident van 21 april 2001 zegt u op het Commissariaat-generaal met uw man en dochter te voet naar het ziekenhuis te zijn gegaan, nadat de vier belagers waren weggegaan (verslag, p. 3). Op de Dienst Vreemdelingenzaken zegt u echter een ziekenwagen

te hebben gebeld (verslag, vraag 42), hetgeen ook uw man verklaart (verslag Commissariaat-generaal, p.3). Voorts verklaart u op het Commissariaat-generaal (verslag, p.3) dat aan uw man uiterlijk niet te zien was dat hij gekwetst was, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag, vraag 42) verteld dat hij voor dood werd achtergelaten. Uw man verklaart dienaangaande bewusteloos te zijn geslagen en pas te zijn bijgekomen in het ziekenhuis (verslag Commissariaat-generaal, p.3). Tenslotte verklaart u op het Commissariaat-generaal (verslag, p.3) het ziekenhuis diezelfde avond nog verlaten te hebben met uw echtgenoot, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelt dat uw man één week in het ziekenhuis doorbracht. Aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op de feiten waarop u uw asielaanvraag baseert, kan aan het geheel van uw relaas geen geloof worden gehecht.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. Het door u neergelegde internationale Slovaakse paspoort wijzigt het voorgaande niet, daar het enkel uw identiteit bevestigt, waaraan niet wordt getwijfeld.”;

2. Overwegende dat het middel als volgt luidt:

“Pris de la violation des articles 52, §2, 20 et 62, al. 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de bonne administration et du contradictoire, et de l'erreur manifeste d'appréciation.

En ce que la partie adverse estime que la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié formée par le requérant est frauduleuse au sens de l'article 52, § 1er, 2, a), de la loi du 15 décembre 1980; que l'acte attaqué repose sur la double circonstance que le récit du requérant contiendrait des contradictions par rapport aux propos qu'il a tenus devant le délégué du Ministre et qu'il se serait également contredit en comparaison des déclarations de son épouse; qu'un grief semblable est formulé à l'encontre de la requérante.

Alors que :

1. la partie adverse relève une seule et unique divergence entre les propos du requérant auprès du délégué du Ministre et ceux qu'il a fournis au stade du recours urgent; que cette divergence a trait à la durée de l'hospitalisation du requérant; que la partie adverse, bien que jugeant cette variation comme étant de nature à porter atteinte à la crédibilité de l'ensemble des faits invoqués par la requérant à l'appui de sa demande, s'est néanmoins gardée de confronter ce dernier à la divergence qui lui est imputée en terme de décision, méconnaissant ainsi le principe du contradictoire; qu'au surplus, le recours urgent n'est pas le lieu d'une répétition pure et simple des propos tenus en première instance; qu'il répond au contraire au vœu du législateur de permettre au demandeur d'asile de préciser ou de corriger ses déclarations initiales, sans que ces précisions ou ces corrections soient de nature à priver ses propos de toute crédibilité.

2. il en va de même à l'égard des contradictions relevées par la partie adverse au sujet des déclarations faites par la requérante à l'appui de sa demande.

3. en outre, la comparaison des propos du requérant avec ceux de son épouse et inversement ne permet assurément pas de fonder la décision attaquée, et ce dans la mesure où aucun élément du dossier administratif ne permet de conclure qu'il y a eu un démenti de son conjoint est à l'origine des variations relevées par la partie adverse, avec la conséquence que la décision critiquée est manifestement motivée de manière inadéquate quant aux griefs formulés au terme d'une telle méthode d'analyse.

4. enfin, la circonstance que les propos d'un demandeur de la qualité de réfugié puissent, quod non en l'espèce, contenir des contradictions ne signifie pas en soi que ce demandeur aurait trompé ou tenté de tromper les autorités belges de l'asile.”.

3. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen zodat hij in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partijen deze redenen kennen, doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat de verzoekende

partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat het onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht doch voor het overige niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat het, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria; dat één van de gronden van niet-ontvankelijkheid de “bedrieglijkheid” is; dat het bedrieglijke karakter onder meer kan vastgesteld worden indien tegenstrijdigheden worden vastgesteld in het relaas van gebeurtenissen die aan de basis liggen van het ontvluchten van het land van herkomst;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partijen afzonderlijk en onderling opsomt betreffende de politietussenkomst, de duur van de hospitalisatie van één van de verzoekende partijen (XXX) gezondheidstoestand van deze laatste na de confrontatie met de politieagenten en het vervoermiddel vanuit het ziekenhuis naar huis; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit dit alles tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besluit;

Overwegende dat de verzoekende partijen in het middel die tegenstrijdigheden betwisten; dat zij in verband met de tegenstrijdigheden in hun verklaringen afzonderlijk geen individuele of concrete argumenten naar voor brengen om de onhoudbaarheid van die tegenstrijdigheden aan te tonen; dat zij aangaande de onderlinge tegenstrijdigheden in hun verklaringen volstaan met te stellen dat “geen enkel element uit het administratief dossier toelaat na te gaan wie van beide verzoekende partijen aan de oorsprong ligt van die tegenstrijdigheden”; dat zij, bijgevolg, de Raad van State er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissingen niet in redelijkheid op grond van de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden tot het bestreden besluit is kunnen komen; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende tenslotte dat het door verzoekende partijen aangevoerde beginsel van “tegenspraak” niet van toepassing is op een zuiver administratieve procedure zoals een dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hieruit volgt dat de verzoekende partijen het principe van tegensprekelijk debat niet dienstig kunnen aanvoeren; dat het middel in dit onderdeel onontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.